

THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: ЛЮДИНА, ЯКА МЕНЕ ПОБАЧИЛА

Мені ніколи не щастило мати наставника.

Перші двадцять сім років життя я зустрічав майже виключно жінок. Жінок усіх темпераментів, усякої чутливості, усякого інтелектуального і людського масштабу. Можливо, життя просто хотіло нагадати мені елементарну істину: я теж був сином жінки. І ще яким сином.

Потім настав 1992 рік.

Політична кампанія, збудована навколо підприємця з Козенци у сфері освіти, який згодом усупереч усім очікуванням став депутатом італійського парламенту, змінила хід багатьох речей. Не через саму політику, а через людей, з якими мені випала нагода зустрітися. Саме вони відчинили двері до можливостей.

Я був новачком у світі, збудованому на належності. Ніхто не міг зрозуміти, звідки я взявся.

Питання завжди було те саме.

«Чому його ніхто не посвятив? Чому ніхто не взяв його під своє крило?»

Вони бачили в мені необроблений камінь, над яким ще ніхто не працював.

З різних боків надходили запрошення, підходи, пропозиції. Часто вони походили із середовищ, що мали мало спільного з культурою, історією чи справжнім внутрішнім зростанням. Це були світи, що трималися на підлабузництві, пануванні й простому здійсненні влади.

Я спостерігав за ними з повагою, але здалеку.

Були кімнати, до яких я не хотів входити.

І я до них не ввійшов.

Потім одного дня мені подзвонили.

Це був Джино Доманіко, справжній учитель життя.

Університетський професор, який вирішив присвятити себе викладанню, він мав ту рідкісну елегантність спілкування, якої не можна навчити і яку не можна наслідувати. Уже після кількох хвилин розмови я зрозумів те, що тоді здавалося мені абсурдним і в що я вірю й сьогодні:

я щойно зустрів людину, якій довірю важливу частину свого зростання.

Він запросив мене на вечерю.

Це ніколи не було ні залицянням, ні формальним уроком. Джино мав особливий дар: він умів читати душі й розуми. Мій, мабуть, був для нього відкритою книжкою.

Він ніколи не пояснював, яка його роль і з якої традиції він походить. Він просто залишив мені речення, яке я ніколи не забув:

«Одного дня, коли ти справді мене побачиш, з екранами чи без них, ти знатимеш, хто я і де я».

Навіть як новачок я зрозумів сенс цих слів.

Я був людиною, що стукає у двері храму і просить світла. Не матеріального світла, бо жоден із нас не працював в електричній компанії, а того світла, яке дає людині ясніше побачити саму себе.

Джино зробив перший жест привітання.

Потім з'явився Тоніно.

Одна з найшанованіших постатей в інституції, він спостерігав за мною зовсім недовго, а тоді поставив те саме питання, яке я вже чув багато разів.

«Чому його ніхто не побачив раніше? Де він був усі ці роки?»

Відповідь була простою.

«Він працює в Козенці. Народився в Реджо-Калабрії. Знає пів світу. Люди ним дорожать. І він один із нас. Різниця лише в тому, що після католицького хрещення він не отримав жодних інших посвят».

Цієї відповіді було досить.

Мені дозволили почати, належним чином і в належний час, шлях, призначений для Синів Вдови.

Відтоді Джино ніколи не тримав мене за руку.

Йому це було не потрібно.

Досить було його погляду і кількох слів. З ним мовчання могло вмістити більше науки, ніж книжка на п'ятсот сторінок.

Потім настав той день.

Я знайшов його там, серед лав.

Мовчазного. Майже суворого.

Місце вимагало особливої постави — спершу внутрішньої, потім зовнішньої.

Під час короткої перерви в зовнішньому просторі Кімнати роздумів, у Залі втрачених кроків, ми опинилися поруч. Він підійшов до мене, не кажучи багато. Але в ту мить ми обидва відчували те саме хвилювання.

Хвилювання, яке ніколи не згасло.

Через тридцять три роки воно досі тут.

Можливо, тому що деякі зустрічі не належать минулому.

Вони й далі посвячують нас щоразу, коли ми про них згадуємо.

TFA

Ferdinando Frega

P.S.

Написавши цю історію, я відчув, що бракує справжнього шматочка мозаїки. Кількох годин роздумів уночі вистачило, щоб зрозуміти, якого саме.

Того літа Джино жив у своїй віллі біля моря. Він кілька разів запрошував мене в гості, і одного вечора я нарешті знайшов нагоду постукати в його двері.

Він прийняв мене з теплотою, якої я ніколи не забув, і саме тоді я познайомився з Терезою, жінкою його життя.

Вона була молода, елегантна і природно привітна. Вона не належала до тих людей, що прагнуть справити враження. Кількох хвилин було досить, щоб відчувати жвавий розум, поєднаний із рідкісною здатністю розуміти людину, яка стоїть перед нею.

Вона працювала в банківській сфері й обіймала відповідальну посаду. У наступні роки я чув напрочуд схожі відгуки від друзів і колег, які добре її знали: Тереза мала незвичайну інтуїцію і надзвичайну здатність майже одразу оцінювати, наскільки людям можна довіряти.

Між нами природно виникла близькість.

Було легко зрозуміти, що ми обоє глибоко дорожимо тією самою людиною. Звісно, по-різному, але з тією самою глибинною прихильністю.

Я знайшов сестру по серцю, про яку можна дбати. Вона ніколи не висловлювала такого словами, але мені часто здавалося, що вона відчула щось подібне.

Та зустріч, однак, мала ще важливіший наслідок.

Вона підтвердила переконання, якого час так і не спростував: добрий наставник майже завжди виявляє себе через очі жінки, що йде поруч із ним. Вона не заступає матір і не плутається з нею. Вона довершує людський портрет чоловіка.

І мій наставник був одним із таких чоловіків.

*З найкращими побажаннями,
Ferdinando Frega*